

АЛМАНАХ ЗА ФАНТАСТИКА И БЪДЕЩЕ

ФАНТАСТИКА

ДРУЖЕСТВО НА БЪЛГАРСКИТЕ ФАНТАСТИ
„ТЕРА ФАНАЗИЯ“

Авторски кръг:

Александър Карапанчев
Вал Тодоров
Валентин Д. Иванов
Георги Малинов
Григор Гачев
Йоан Владимир
Калин М. Ненов
Красимир Георгиев
Мартин Петков
Николай Телмалов
Светослав Нахум
Янчо Чолаков

-
- © Атанас П. Славов – идея, съставителство и оформление, 2017
© Пламен Атанасов, Боб Егълтън, Иван Кирков, Иван Кьосев, Калин
Николов, Брус Пенингтън, Александър Ремизов, Атанас П. Славов,
Димитър Цветанов, Бъркли Шоу – илюстрации, 2017
© Дружество на българските фантасти „Тера Фантазия“, 2017

АЛМАНАХ ЗА ФАНТАСТИКА И БЪДЕЩЕ

ФАНТАСТИКА

2016

София
2017

The Toynbee Convector © Ray Bradbury, 1984
Not Long Before the End © Larry Niven, 1969
Hemingway in Space © Kingsley Amis, 1960
Simon Merril: "Sexplosion" © Stanislaw Lem, 1971
The First Men © Howard Fast, 1960
I'm Going to Get You © Francis M. Busby, 1974
Орфей совершенный © Валерий Гаевский, 2014

ФАНТАСТИКА

Ежегодник за фантастика от цял свят
и във всички изкуства, фантастология и футурология

Съставител, оформител и предпечат: Атанас П. Славов

Редакторски екип:

Александър Карапанчев, Вихра Манова,

Красимир Георгиев, Светослав Нахум

Коректор:

Антоанета Петрова

Формат: 70/100/16

Дружество на българските фантасти „Тера Фантазия“

<http://is.gd/lekQ3P>

Имейл: at_slavov@abv.bg

Съдържание:

Нови признания на съставителя	6
Преводи	
Представяне на списание „Фантастични светове“	8
Малко преди края – <i>Лари Нивън</i>	9
Хемингуей в Космоса – <i>Кингсли Еймис</i>	19
Божествена трагедия (Ще ми паднеш ти!) – <i>Ф. М. Бъсби</i>	24
Изгревът на следващото	
Пътешествие във времето – <i>Рей Бредбъри</i>	29
Първите хора – <i>Хауърд Фаст</i> (+ за списание „Тера фантастика“ № 15)	39
Камертонът – <i>Милена Алгара</i>	71
Орфей, съвършеният – <i>Валерий Гаевски</i>	79
Български фантасти	
<i>Портрет в 3,14 D: Стефан Кръстев:</i> „Моето сърце“, „Пръстът на дриадата“ и „Само фередже ѝ липсва“	120
Класиците	
Многоликата вселена на д-р Славчев – <i>Емануел Икономов</i>	136
Жребият – <i>Светослав Славчев</i>	140
Резерватът – <i>Весела Люцканова</i>	145
Наследници на Светослав Минков	
Insomnia Globalis – <i>Светослав Нахум</i>	150
Резониращи светове – <i>Кънчо Кожухаров</i>	152
Малка стъпка – <i>Мари</i>	176
Динозавър за Коледа – <i>Елена Павлова</i>	183
Министерски гамбит – <i>Емануел Икономов</i>	196
Фантастичия	
Георги Малинов, Валери Петров, Данила Стоянова, Невена Стоянова, Максимилиан Волошин, Росица Панайотова, Емил Орманов, Алексей Белмасов, Георги Струмски, Красимир Георгиев	211
Фантастичното нефантастично	
Други три карти – <i>Александър Карапанчев</i>	226
Фантастология	
Фантастичен книгопис – <i>Дилян Благов и Атанас Петков</i>	232
Книгосъбития на 2015–2016 година	242
За романа „Отдел „И“ и други рецензии	246
Среща по хронофона: Амиен, 1904 година – <i>Сандро Георгиев</i>	254
Представяме ви: <i>Кина Къдрева</i>	257
Деформации на личността в трансформираната реалност (2).....	260
Един художник... един фен... един писател... – три интервюта	269
На гости при далечните потомци, или още нещо за фантастиката на безсмъртието – <i>alexandrit</i>	288

Прозренията на фантаста – <i>Димитър Хаджитодоров</i>	293
Майкъл Крайтън взел назаем „Джурасик парк“ от Петър Бобев – <i>Михаил Михалев</i>	310
Творчески отличия за членовете на ДБФ „Тера Фантазия“	312
USA чалгата – <i>Светослав Нахум</i>	315
Съзвездие Кинотавър	
Целулоидната Уелсиада – <i>Петър Кърджилов</i>	320
Политическа фантастика или самоорганизирани прозрения? – <i>Атанас П. Славов</i>	350
Американският филм <i>Tomorrowland</i> като съветска фантастика – <i>Лин Лобаръов</i>	357
Хорърът в киното и неговите поджанрове – <i>Иван Атанасов</i>	360
Футурум	
Светлото бъдеще на Homo Sexualis – <i>Стоян Колев</i>	371
Sexplosion – <i>Станислав Лем</i>	374
ФаКтастика: „Самоосъзнатият ИИ“ и други	381
Забравеният българин, който качи... – <i>Людмила Първанова</i>	391
Визионария	
Заха от Марс – <i>Лидия Манолова</i>	397
Изложбата на Христо Симеонов... – <i>К. Николов</i>	406
Нови картини от А. Славов – <i>Калин Николов</i>	409
Откъде идваме	
Абитуриентският бал на „Фанданго“ – <i>В. Гаевски и Ю. Орлова</i>	419
Пътуване през Еврокона – <i>Атанас П. Славов</i>	421
Нова награда тръгна по своя път	430
Присмехульник за убиване	
Спасеният от лавината – <i>Веселин Маринов</i>	432
Избрани кудкудякания – <i>Янчо Чолаков</i>	443
„Мисля, значи лъжа“ – <i>Станислав Лем</i>	446
Странният град на вампирите – <i>Х. Л. Олди</i>	450

НОВИ ПРИЗНАНИЯ НА СЪСТАВИТЕЛЯ

Както обича да казва моят скъп приятел и съратник, издателят на списанието на българския фендъм „Тера фантастика“ Макрия Ненов (неженен, философ): „Пролет пукна, ние не!“. Така че пред вас е един своеобразен „седморен“ юбилей – алманахът, излизащ от 2007 г., е вече със седми брой, и то през 2017 година!!! В този том ни гостуват някои братски издания. Току-що споменатата „Тера...“ е представена чрез най-богатия си 15 брой със съдържание и разказ (сред текста на който можете да видите кориците на книжките, появили се през годините от 1999 до сега).

И ако ядрото на това списание е предимно от членове на пазарджишкия клуб

„Аркадий и Борис Стругацки“, то другото, „Фантастични светове“, което имаме удоволствието да презентираме, е дело на пловдивския клуб „Соларис“. От него сме включили съдържание, предговор и разказ. Нека се множат и крепнат списанията фантастични и да пребъдат поне до края на нашето столетие!

Изтеклите 2015 и 2016 година бяха наситени с интересни събития. Между тях са участието ни на Еврокона в Санкт Петербург, където нашият алманах получи титлата *Best Magazine* като най-добро периодично издание в Европа, и излизането на брой 2 на историческия дайджест за славянска фантастика на английски *Orphica*, който (заедно с испаноезичния *Fanternet*) ни представи достойно на следващия Еврокон в Барселона. Но как са протекли дните там – ще прочетете в специалната статия накрая.

На родната сцена също имаше знаменателни изяви. Завършени бяха две отдавна чакани трилогии, на Весела Фламбурари и на Светлини сред сенките, със съпровождащо преиздание на първите два тома. Ярко дебютираха в жанра Мария Гюзелева и Милена Алгара, зарадваха ни с нови заглавия Елена Павлова, Мартин Петков и Петър Тушков, чиито книги станаха истински събития в българската фантастика. В този брой на алманаха можете да се запознаете с портрета в 3,14 D на Стефан Кръстев – един автор с множество издания, същински активист на психологическата фантастика, който е незаслужено малко познат в София и някои други региони. Отделено е подобаващо място и на Александър Карапанчев, отбелязал наскоро полукръгъл юбилей.

Преводната витрина е много разнообразна: Бредбъри съседства с Кингсли Еймис, американският фен с „Хюго“ Бъсби – с руския лидер на клуба „Фанданго“ Гаевски, но всички те участват тук с най-нестандартните си произведения, ориентирани към разбирането, че бъдещето е родина на творчеството, а не с обичайните картини на междузвездни побоища или антиутопични чернилки.

С голяма печал през ноември м.г. изпратихме незабравимия д-р Светослав Славчев, нека сега си припомним един от най-красивите му разкази. Сериозно обзорно припомняне получават и 150-годишният юбилей на Хърбърт Уелс, Петър Бобев и Александър Геров, създателят на първия НФ клуб в България Христо Гешанов и изтъкнатият приятел на България Геннадий Прашкевич.

В раздела „Съзвездие Кинотавър“ този път сме намалили обзорно-разказвателния стил и сме увеличили критичния. Съставителят си е позволил да загърби политкоректността и да изкаже своето искрено мнение относно хорър филмите и политико-алтернативните американски сериали. Онези, които останат недоволни от това, нека помнят, че става дума за „напълно субективно мнение на автора“!

И ако „Футурум“ е посветен предимно на бъдещето на секса, в раздела „Визионария“ централна фигура е вдъхновяващият образ на неотдавна напусналата ни Заха Хадид, която представяме тук като фантаст архитект и която, забележете, световната критика неслучайно нарича *starchitect*.

Бъдете с нас и в този том, завършващ „фантастичната ни седморка“ алманаха. Sic!

ПРЕВОДНА ФАНТАСТИКА

Списание „Фантастични светове“

Появи се ново списание за фантастика на български език! Посветено единствено на преводните ракази и новели, то е дело на пловдивския клуб по фантастика „Соларис“. Добро качество и подбор на преводите, хубава хартия и полиграфия, то по нищо не се отличава от професионалните списания.

За да му пожелаем добър път сред българските читатели, решихме да го представим с корицата, съдържанието на първи брой, предговора от Иван Иванов и един разказ от класика на научната фантастика Лари Нивън, който предлага своя визия за прехода от фентъзи магическата към днешната материалистична реалност.

Предговор – клуб „Соларис“

Робърт Силвърбърг / 7

Станция Хоксбил / 9

Фриц Лейбър / 58

Виещата кула / 59

Тед Чанг / 74

Издихание / 75

Танит Ли / 91

Червени като кръв / 93

Филип К. Дик / 104

Всеомогщите / 105

Майк Резник / 128

Парникови цветя / 130

Лари Нивън / 146

Малко преди края / 147

Предговор

Помните ли това време? Когато фантастиката не беше огромни тухли и многотомни поредици. Когато чакахме с трепет новия брой на вестник „Орбита“ или списание „Космос“, за да прочетем новите разкази в тях. И по-късно, когато разгръщахме запленили страници на малките книжки от поредицата „SF Трилър“, списанията „ФЕП“, „Върколак“, „Зона F“,

„Фантастични истории“, както и прекрасните сборници „Светове“ на издателство „Офир“.

Къде изчезна всичко това?

До известна степен нещата са ясни: голяма част от съвременните читатели са възприели принципа „размерът има значение“ и гнусливо отбягват кратките форми. Това пък прави публикуването на сборници с разкази финансово неизгодно и издателствата, които и без това изпитват трудности във все по-свиващия се книжен пазар, бягат от тях като дявол от тамян. Изключение се прави само за някои по-продаваеми автори.

Но какво да прави обикновеният фен, зажаднял за нещо кратко и сгръващо душата? Ами, след като са го оставили да се оправя сам, той най-често се ориентира към четене в оригинал или на друг преводен език, който знае. Или просто посяга към поредния N-ти том на някоя безкрайна сага.

Трябва ли да бъде така? Нима българският читател е обречен никога да не види на родния си език шедьоврите в кратката форма на такива майстори на перото като Харлан Елисън, Филип К. Дик, Хенри Кътнър, Фриц Лейбър, Джек Ванс, Майк Резник и много други?

Не и ако зависи от нас!

Списанието, което държите в ръцете си, е нашият скромн опит да възродим интереса към кратките форми. То няма претенциите да запълни цялата тази пустееща ниша. Прави се от фенове за фенове. Целта му е единствено да ви достави (надяваме се) малко удоволствие и да ви върне, макар и за кратко, във времето, когато разказите бяха на почит.

На добър път в нашите ФАНТАСТИЧНИ СВЕТОВЕ!

Лари Нивън

МАЛКО ПРЕДИ КРАЯ

Веднъж, много отдавна, се сражаваха воин и магьосник.

По онова време такива битки бяха нещо обичайно. Между воините и магьосниците съществува вродена антипатия, също както между котките и малките птички или между плъховете и хората. Обикновено воинът губеше и тогава средната интелигентност на човечеството се покачваше мъничко. А понякога воинът печелеше и това също беше от полза за вида; защото магьосник, който не може да убие един нищо и никакъв си воин, пет пари не струва.

Тази битка обаче бе по-различна от другите. От една страна, мечът на воина беше омагьосан. А от друга, магьосникът знаеше велика и ужасна истина.

Ще го наричаме Вещера, защото името му хем вече е забравено, хем е невъзможно за произнасяне. Родителите му са знаели какво правят. Онзи, който знае името ти, има власт над теб, само че първо трябва да го изрече.

Вещера бе открил своята ужасна истина на средна възраст.

Дотогава вече бе пътувал нашир и надлъж. Не го правеше по собствен избор. Просто беше могъщ магьосник, използваше силата си и имаше нужда от приятели.

Знаеше заклинания, които можеха да накарат хората да обичат един чародей. Беше ги пробвал, но не му харесваха страничните ефекти. Затова обикновено използваше голямата си сила, за да помага на тези около себе си, така че те да го обичат без външна принуда.

Той забеляза, че след като е прекарал десет-петнайсет години на едно място, използвайки магията си когато му скимне, силите му започваха да намаляват. Ако се преместеше, те се връщаха. На два пъти му се беше наложило да се мести и той на два пъти се заселваше в нова земя, научаваше нови обичаи, създаваше си нови приятели. После това се случи за трети път и Вещера се приготви за ново местене. Но нещо го накара да се зачуди.

Защо трябва силите на човек да бъдат така несправедливо изсмуквани от него?

Същото се случваше и с нациите. През цялата човешка история най-богатите на магия земи бяха прегазвани от варвари с мечове и тояги. Това бе тъжен факт и самата мисъл за него бе непоносима, само че любопитството на Вещера беше силно.

Затова той се зачуди и остана да проведе някои експерименти.

Последният му експеримент включваше простичка кинетична магия, която завърташе метален диск във въздуха. И след прилагането на тази магия той вече знаеше истина, която никога не би могъл да забрави.

И така, Вещера си тръгна. През следващите десетилетия се местеше отново и отново. Времето промени характера му, ако не тялото му, и магията му стана по-надеждна, макар и не толкова показна. Той бе открил велика и ужасна истина и я пазеше в тайна единствено от състрадание. Неговата истина вещаеше края на цивилизацията, но от нея нямаше никаква практическа полза.

Поне така си мислеше той. След около петдесет години обаче (датата беше нещо от рода на 12 000 г. пр. н. е.) му хрумна, че всички истини намират приложение някъде, някога. Затова направи още един диск и изрече заклинания над него, така че (подобно на телефонен номер, който вече е набран, с изключение на последната цифра) дискът да е готов за употреба, ако някога му потрябва.

Името на меча бе Глирендрий. Беше на няколкостотин години и доста известен.

Що се отнася до война, името му не е тайна. Той се наричаше Белхап

Сатълстоун Уирлдес аг Мираклоут ру Кононсон. Приятелите му, които не оставаха такива задълго, го наричаха Хап. Беше варварин, разбира се. Един цивилизован човек би имал достатъчно ум да не пипа Глирендрий и достатъчно морал, за да не намушква спяща жена. Защото именно по този начин Хап се беше сдобил с меча си. Или пък обратното.

Вещера го усети доста преди да го види. Работеше в пещерата, която бе издълбал под един хълм, когато алармата му се включи. Косъмчетата по тила му настръхнаха и почувства сърбеж.

– Имаме гости – каза той.

– Нищо не чувам – каза Шарла, но в гласа ѝ се долавяше безпокойство. Шарла беше момиче от селото, дошло да живее при Вещера. Днес тя го бе убедила да ѝ покаже някои от по-простичките си заклинания.

– Не усещаш ли как косъмчетата на тила ти настръхват? Настроих алармата да прави това. Чакай да проверя... – Той използва един сензор, който изглеждаше като сребърен обръч, изправен на ръба си.

– Задава се неприятност. Шарла, трябва да те измъкнем оттук.

– Но... – Шарла махна протестиращо към масата, на която работеха.

– О, това ли? Можем да го зарежем по средата. Заклинанието не е опасно. – Правеха амулет срещу любовни магии, доста сложен за изработка, но безопасен и ефективен. Вещера посочи яркия лъч светлина, сияещ през обръча-сензор. – Това обаче е опасно. Ужасно мощен фокус на мана се изкачва по западния склон на хълма. Ти слез по източния.

– Не мога ли да помогна с нещо? Все пак си ме научил на някакви магии.

Магьосникът се засмя малко нервно.

– Срещу това ли? Та това е Глирендрий! Виж размера на образа, цвета му, формата. Не. Махай се оттук, веднага. Източният склон на хълма е чист.

– Ела с мен.

– Не мога. Не и щом Глирендрий е на свобода. Не и щом вече е докопал някакъв идиот. Имам си задължения.

Излязоха заедно от пещерата, за да се озоват във вътрешността на къщата, където живееха. Шарла, все още протестираща, облече една роба и пое надолу по хълма. Вещера припряно напълни ръцете си с разни джунджурии и излезе навън.

Натрапникът вече се бе изкачил до средата на склона: беше едър, но очевидно човек, и носеше нещо дълго и блестящо. Оставаше му още четвърт час път. Вещера нагласи сребърния обръч и погледна през него.

Мечът представляваше пламък от освободена мана; игла от бяла светлина, от която те заболяваха очите. Глирендрий, без съмнение. Вещера знаеше и за други толкова мощни фокуси на мана, но никой от тях не беше преносим и никой не би изглеждал като меч за невъоръженото око.

„Трябваше да кажа на Шарла да съобщи на Братството“, помисли си той. Тя притежаваше достатъчно магия за целта. Но вече бе прекалено късно.

Светлинният лъч нямаше цветен ръб.

Липсата на зелено сияние по края означаваше, че няма предпазни заклинания. Воинът не бе направил опит да се защити от онова, което носеше. Натрапникът със сигурност не беше магьосник, нито пък бе достатъчно умен да потърси помощ от такъв. Нима не знаеше нищо за Глирендрий?

Не че това щеше да помогне на Вещера. Онзи, който носеше Глирендрий, бе неуязвим за всичко, с изключение на самия Глирендрий. Или поне така се говореше.

– Я да проверим – рече си Вещера. Порови из нещата, които бе взел, и измъкна един дървен предмет с форма на окарина. Издуха праха от него, вдигна го и го насочи надолу по склона. Но се поколеба.

Магията за вярност бе простичка и безопасна, само че имаше някои странични ефекти. Намаляваше интелигентността на жертвата.

– Права го за самозащита – напомни си Вещера и духна в окарината.

Воинът не забави крачка. Глирендрий дори не засия; с такава лекота бе погълнал магията.

След минути воинът щеше да е тук. Вещера бързо хвърли простичко ясновидско заклинание. Можеше поне да узнае кой ще победи в предстоящата битка.

Но пред него не се появи никаква картина. Пейзажът дори не трепна.

– Бре, бре – рече си Вещера. – Виж ти! – Той бръкна в купчината магически предмети и намери един метален диск. След още малко ровичкане извади нож, обилно гравирен с думи на неизвестен език, а и много остър.

От върха на хълма, на който живееше Вещера, извираше поточе и течеше покрай къщата му. Воинът спря от другата страна на поточето с лице към Вещера и се подпря на меча си. Дишаше тежко, защото изкачването бе трудно.

Имаше могъщи мускули и бе нахарен с множество белези. На Вещера му се стори странно как толкова млад човек е намерил време да получи толкова рани. Но явно никоя от тях не бе засегнала двигателните му функции. Беше го наблюдавал, докато се катереше по хълма. Воинът се намирал в отлична физическа форма.

Очите му бяха тъмносини и блестящи, и с един-два сантиметра по-сближени, отколкото се нравеше на Вещера.

– Аз съм Хап – извика онзи през потока. – Къде е тя?

– Естествено, имаш предвид Шарла. Но на теб какво ти влиза в работата?

– Дошъл съм да я освободя от срамното ѝ робство, старче. Твърде дълго си...

– Хей, хей, хей. Шарла е моя жена!

– Твърде дълго си я използвал за своите гнусни, развратни цели. Твърде...

– Тя стои тук по собствена воля, малоумнико!

– И очакваш да повярвам на това? Нима такава прекрасна жена като Шарла би могла да обича някакъв си стар и немощен вещер?

– Да ти изглеждам немощен?

Вещера изобщо не приличаше на старец. Изглеждаше на възрастта на Хап, около двайсетгодишен, а телосложението и мускулатурата му не отстъпваха на тези на воина. На излизане от пещерата не си беше направил труда да се облече. Вместо белезите на Хап, той имаше на гърба си татуировка в червено, зелено и златно – пентаграма със сложни заврънкулки, която изглеждаше почти хипнотична с извънпространствената си заплетеност.

– Всички в селото знаят възрастта ти – рече Хап. – Ти си на двеста години, ако не и повече.

– Хап – каза Вещера. – Белхап какво-беше-там ру Кононсон. Сега си спомням. Шарла ми каза, че си се опитвал да ѝ досаждаш последния път, като ходила до селото. Трябваше още тогава да направя нещо по въпроса.

– Лъжеш, старче! Шарла е омагьосана. Всички знаят силата на вещерското заклинание за вярност.

– Не го използвам. Не ми харесват страничните ефекти. Кой иска да бъде заобиколен от дружелюбни идиоти? – Вещера посочи към Глирендрий. – Знаеш ли какво носиш?

Хап кимна злокобно.

– Значи не си достатъчно умен. Може пък още да не е късно. Я виж дали можеш да го прехвърлиш в лявата си ръка.

– Опитвал съм. Не мога да го пусна. – Хап се зае да сече усърдно въздуха с трийсеткилограмовия меч. – Принуден съм да спя, стиснал тая проклетия.

– Е, значи е прекалено късно.

– Заслужава си – рече мрачно Хап. – Защото сега мога да те убия. Твърде дълго една невинна жена е търпяла развратните ти...

– Знам, знам... – Вещера изведнъж смени езика и заговори бързо и високо. Това продължи почти минута, а после той мина отново на риналдийски. – Усещаш ли някаква болка?

– Нищичко – рече Хап. Не беше помръднал. Стоеше, хванал в готовност своя забележителен меч, и се чумереше срещу Вещера от другата страна на потока.

– Никакво внезапно желание да пътешестваш? Пристъпи на угризение? Промяна на телесната температура? – Хап вече се беше ухилил, но без капка дружелюбност. – Така си и мислех. Но все пак трябваше да опитам.

Блесна ослепителна светлина.

Докато стигне до хълма, метеоритът се беше смалил до размерите на топка за бейзбол. Трябваше да улучи Хап по тила. Вместо това обаче избухна милисекунда по-рано. Когато светлината угасна, Хап стоеше сред пръстен от кратерчета.

Асиметричното чене на воина увисна, после той затвори уста и впери поглед напред. Мечът му зазвънтя тихо.

Вещера му обърна гръб.

При тази проява на страхливост Хап сви презрително устни. После извед-

нъж отскочи цял метър назад без засилка. От гърба на Вещера се беше отделила някаква сянка.

В някоя лунна пещера, през чийто вход грее слънцето, сянката на човек на стената навярно би изглеждала точно толкова отчетлива и черна. Тя падна на земята и се изправи – човешки силует, който бе не толкова форма, колкото прозорец към абсолютната чернота отвъд гибелта на вселената. А после скочи.

Глирендрий сякаш се раздвижи сам. Разсече демона веднъж надлъж и веднъж напречи, докато онзи блъскаше по някакъв невидим щит и се опитваше, макар и умирайки, да достигне до Хап.

– Умно – изпъшка воинът. – Пентаграма на гърба ти със затворен в нея демон.

– Умно е – съгласи се Вещера, – но не свърши работа. Докато да носиш Глирендрий, върши работа, но не е умно. Питам те още веднъж, знаеш ли какво носиш?

– Най-могъщият меч, изкован някога. – Хап вдигна високо оръжието. Дясната му ръка беше по-мускулеста от лявата и с няколко сантиметра по-дълга, сякаш Глирендрий се бе погрижил за нея. – Меч, който ме прави равен на всеки вещер или магьосница, и то без помощта на демони. Трябваше да убия жена, която ме обичаше, за да го получа, но с радост платих тази цена. Когато ти въздам заслуженото, Шарла ще дойде при мен...

– И ще ти плюе в лицето. А сега ще ме изслушаш ли? Глирендрий е демон. Ако имаше поне капка мозък, щеше да си отсечеш ръката от лакътя.

Хап изглеждаше стреснат.

– Искаш да кажеш, че в метала има пленен демон?

– Набий си го в главата. Метал няма! Това е демон, окован демон, и освен това е паразит. Ще те състари до смърт за една година, ако не се отървеш от него. Някакъв вещер от северните земи го затворил в сегашната му форма, а после го дал на едно от копелетата си, Джийри от Какво-беше-там. Джийри завладял половината континент, преди да умре на бойното поле от старост. Мечът бил предаден за съхранение на Вещицата на дъгата една година преди да се родя, защото на света не е имало жена, която да се интересува по-малко от хората и особено от мъжете.

– Случайно знам, че не е вярно.

– Вероятно това е работа на Глирендрий. Задействал е отново жлезите ѝ, а? Тя би трябвало да се предпази срещу такова нещо.

– Година – промълви Хап. – Една година.

Но мечът се размърда неспокойно в ръката му.

– Славна година ще бъде – каза Хап и тръгна напред.

Вещера извади един меден диск.

– Четири – произнесе той и дискът се завъртя във въздуха.

Докато Хап прецапа потока, вече се бе ускорил дотолкова, че приличаше на размазано петно. Вещера се премести така, че дискът да е между него и Хап. Хап не посмя да го докосне, защото той би прерязал всичко. Заобиколи го, но Вещера пак отскочи зад него. Междувременно беше грабнал още нещо: сребъ-

рен нож, обилно покрит с рунически надписи.

– Каквото и да е това – рече Хап, – не може да ми навреди. Никаква магия не може да ме засегне, докато нося Глирендрий.

– Вярно е – каза Вещера. – Дискът така или иначе ще се изтощи след минутка. Междувременно, знам една тайна, която искам да разкрия на някого – такава, каквато не бих могъл да споделя с приятел.

Хап вдигна Глирендрий с две ръце над главата си и замахна към диска. Мечът спря вибрирайки на косъм от ръба му.

– Той те пази – каза Вещера. – Ако Глирендрий удари ръба сега, откатът ще те запрати чак в селото долу. Не чуваш ли свистенето?

Хап чу звука, с който дискът цепеше въздуха. Тонът ставаше все по-тънък и пронизителен.

– Протакаш – каза той.

– Вярно е. Е, и? Нима това може да ти навреди?

– Не. Та значи, казваше, че знаеш някаква тайна. – Хап се стегна, вдигнал меча си, от едната страна на диска, който вече сияеше в червено по края.

– Толкова отдавна искам да я споделя с някого. От сто и петдесет години. Даже Шарла не я знае. – Вещера стоеше, все така готов да побегне, ако воинът тръгне към него. – По онуй време бях усвоил нещичко от магията, не много в сравнение с това, което знам днес, но пък беше зрелищно, показно. Замъци, плаващи във въздуха. Драconi със златни люспи. Армии, превърнати в камък или унищожени от светкавица вместо от обикновено смъртно заклинание. Тези неща изискват голяма мощ, знаеш ли?

– Чувал съм за такива работи.

– Правех ги през цялото време: за себе си, за приятелите си, за който там беше крал в момента, за която там в момента обичах. И забелязах, че застоя ли се на едно място, след известно време силата ме напуска. Трябваше да се преместя другаде, за да си я възвърна.

Медният диск така се бе нажежил от въртенето, че сияеше в оранжево. Отдавна трябваше да се е пръснал на парченца или да се е стопил.

– Освен това съществуват мъртви места – места, където никой вечер не смее да пристъпи. Места, на които магията не действа. Това обикновено са провинциални местности, земеделски земи и овчи пасища, но там можеш да намериш древни градове, замъци, построени да летят, които сега лежат килнати на една страна, неестествено стари драконови кости, приличащи на гигантски гущери от друга епоха... Тогава започнах да се чудя.

Хап отстъпи малко назад, по-надалеч от топлината на диска. Той вече сияеше в чисто бяло и приличаше на слънце, свалено на земята. През блясъка му Хап беше изгубил Вещера от поглед.

– Направих диск като този и го пуснах да се върти. Простичко кинетично заклинание, но с постоянно ускорение и без гранична точка. Знаеш ли какво е мана?

– Какво става с гласа ти?

– Мана е названието, което даваме на силите, стоящи зад магията. – Гласът на Вещера беше станал тънък и немошен.

Страшно подозрение завладя Хап. Може би Вещера се бе изнизал надолу по хълма, оставяйки само гласа си! Той заобиколи тичешком диска, прикрил с длан очите си от топлината.

От другата страна седеше старец. Скованите му от артрит пръсти с подути стави си играеха с един гравиран с руни нож.

– Открих, че... аха, ето те и теб. Е, вече е прекалено късно.

Хап вдигна меча си и мечът се промени.

Превърна се в голям червен демон, с рога и копита, който бе впил зъби в дясната му ръка. Демонът преднамерено изчака няколко секунди, докато Хап осъзнае какво е станало, и направи опит да се изтръгне, а после стисна челюсти, отхапвайки ръката му от китката.

След това посегна към него, без да бърза, но Хап бе толкова изненадан, че не можеше да помръдне. Усети как ноктестата лапа се стяга около гърлото му и прекъсва притока на въздух.

Миг по-късно почувства силата да се отцежда от ръката на демона и видя смайването и ужаса, изписали се върху лицето му.

Дискът избухна. Пръсна се целият отведнъж на облак метални частици, които лумнаха и изгоряха като метеоритен прах. Блясъкът бе като от светкавица, ударила в нозете ти. Грохотът бе като придружаващата я гръмотевица. Замириса на изпарена мед.

Демонът избледня като хамелеон, който се слива с фона. Свлече се бавно на земята, избледня още повече и изчезна. Когато Хап протегна предпазливо крак, докосна само пръст.

Зад гърба му зееше обгорен ров.

Потокът беше спрял да тече. Каменистото му корито съхнаше на слънцето.

Пещерата на Вещера се бе срутила. Покъщнината му беше пропаднала в огромната яма, но от самия дом нямаше и следа.

Хап стисна разкъсаната си китка и рече:

– Но какво стана?

– Мана – изфъфли Вещера. Изплю почернелите си зъби. – Мана. Открих, че силата, стояща зад магията, е природен ресурс, като плодородието на почвата. Изчерпиш ли го веднъж, вече го няма.

– Но...

– Разбираш ли защо го пазех в тайна? Един ден маната по целия свят ще се изчерпи. А без мана няма магия. Знаеш ли, че Атлантида е тектонично нестабилна? Наследствени крале-чародеи подновяват заклинанията всяко поколение, за да попречат на континента да потъне в морето. Какво ще стане, когато заклинанията им престанат да действат? Няма начин да евакуират целия континент навреме. По-милостиво е да не им казваме.

– Но... този диск...

Вещера се ухили с беззъбата си уста и прокара ръце през снежнобелите си

кичури. Косата остана в пръстите му, оголвайки петнист череп.

– Знаеш ли, старческото слабоумие прилича на пиянството. Дискът, викаш? Ами нали ти казах? Кинетична магия без горна граница. Дискът продължава да се ускорява, докато всичката мана в околността не се изчерпи.

Хап направи крачка напред. Шокът бе изцедил половината от силите му. Кракът му срещна земята с разгърсващ удар, сякаш цялата гъвкавост в мускулите му бе изчезнала.

– Ти се опита да ме убиеш.

Вещера кимна.

– Реших, че ако дискът не експлодира и не те убие, докато се опитваш да го заобиколиш, Глирендрий ще те удуши, щом оковаващата го магия се разсее. От какво се оплакваш? Струваше ти една ръка, но сега си свободен от Глирендрий.

Хап направи още една крачка, и още една. Ръката започваше да го боли, а болката му даваше сили.

– Старец – изхриптя той. – Двестагодишен старец. Мога да ти прекръша врата с ръката, която ми остави. И ще го сторя.

Вещера вдигна гравирания с руни нож.

– Това няма да подейства. Няма вече магия. – Хап отби ръката на Вещера и го стисна за костеливото гърло.

Ръката на Вещера се отметна с лекота настрани, а после се върна със замах обратно и нагоре. Хап се хвана за корема и отстъпи ококорен, със зейнала уста. Тупна тежко на земята.

– Един нож винаги действа – каза Вещера.

– О – каза Хап.

– Сам обработих метала, с обикновени ковашки инструменти, така че ножът да не се разпадне, когато магията си отиде. Руните не са магически. Те гласят просто...

– О – каза Хап. – О. – Катурна се на една страна.

Вещера се отпусна по гръб. Вдигна ножа и прочете надписа на език, който само Братството помнеше.

– „И това също ще отmine.“

Тази фраза още тогава бе много стара.

Вещера свали ръката си и остана да лежи, загледан в небето.

Скоро някаква сянка затъмни сивевата.

– Казах ти да се махнеш отгук – прошепна той.

– Би трябвало да ме познаваш по-добре. Какво е станало с теб?

– Останах без заклинания за подмладяване. Разбрах, че ще се наложи да го направя, когато ясновидското заклинание не показва нищо. – Той си пое треперлив дъх. – Струваше си. Убих Глирендрий.

– Правиш се на герой, на твоята възраст! Какво да сторя? Как да ти помогна?

– Свали ме от хълма, преди сърцето ми да е спряло. Така и не ти казах истинската си възраст...

– Знаех. Цялото село знае. – Шарла го издърпа до седнало положение и

преметна едната му ръка през шията си. Беше като ръка на труп. Тя потрепери, но го прихвана през кръста и събра сили. – Толкова си слабичък! Хайде, любими. Сега ще се изправим. – Тя пое по-голямата част от теглото му върху себе си и двамата се надигнаха.

– Върви бавно. Чувам как сърцето ми се опитва да изхвъркне от гърдите.

– Колко далеч трябва да стигнем?

– Само до подножието на хълма, мисля. Тогава заклинанията ще заработят отново и ще можем да си починем. – Той залитна. – Ослепявам – каза.

– Пътят е равен и все по нанадолнище.

– Точно затова избрах това място. Знаех си, че някой ден ще се наложи да използвам диска. Не

можеш да се откажеш от знанието. Винаги идва време, когато го използваш, защото така трябва, защото то съществува.

– Много си се променил. Толкова си... толкова си грозен. И миришеш.

Пулсът на шията му запърха като крилца на колибри.

– Може би няма да ме искаш вече, след като си ме видяла такъв.

– Можеш да си върнеш предишния вид, нали?

– Разбира се. Мога да стана какъвто пожелаеш. Какъв цвят очи предпочиташ?

– И аз самата ще бъда такава някой ден – рече тя. В гласа ѝ се спотайваше хладен ужас. И звучеше по-слабо; Вещера оглушаваше.

– Ще те науча на съответните заклинания, когато си готова. Те са опасни. Страшно опасни.

Тя помълча известно време. После попита:

– Какъв цвят бяха неговите очи? На Белхап Сатълстоун какво беше-там.

– Няма значение – каза Вещера, леко засегнат.

А после изведнъж отново можеше да вижда.

„Но не завинаги“, помисли си той, докато се препъваха заедно през внезапно грейналата дневна светлина. „Когато маната свърши, ще изчезна като духнато пламъче на свещ и цялата цивилизация ще ме последва. Няма да има повече магия, нито пък отрасли, основани на нея. Целият свят ще потъне във варварство, докато хората не намерят нов начин да подчиняват природата... и воините, проклетите глупави воители, все пак ще победят.“